

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Οδός Πατησίων, ἀριθμός 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετάφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανού-μια, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ὁ δευτερός ἔρω. διήγημα Γρ. Δ. Ξινοπούλου. — Δραματικὰ περιπέτεια Βίκτωρος Οὐγώ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: δρ. δ. ταῖς ἡπαρχίαις 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΠΑΑ προηγουμένα λειπὰ 20.
Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγῆς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοστίμου καὶ χαρτονομισμάτων

Ὁ κύων οὗτος ἐδηλητηριάθη. Δὲν ἔχει οὕτω; (Σελ. 254).

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ
Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Οἱ ἐλαφροὶ ἱππεῖς ὑπῆρχον ἤδη περὶ τὰ τριάκοντα βήματα μακρὰν ἀπὸ τῶν δύο φίλων.

— Ἄς ἴδωμεν! ἐξηκολούθησεν ὁ Πε-
δεμόντιος, λαλῶν γεγονυῖα τῇ φωνῇ πρὸς
τὸν ἀποσπασματάρχην καὶ χαμηλῇ εἰς
τὸν φίλον του. Τί τρέχει κύριοι;

Ὁ ἀποσπασματάρχης διέταξε νὰ σκο-
πεύσωσι τοὺς δύο φίλους.

Ὁ Κοκονὰς ἐξηκολούθησε χαμηλῇ τῇ
φωνῇ:

— Εἰς τὸ ἄλογον! Δελαμόλ. Εἶναι ἀ-
κόμη καιρός. Πήδησε, ὡς σὲ εἶδον νὰ κά-
μης ἑκατοντάκις, καὶ δρόμον!

Εἶτα -γραφεῖς πρὸς τοὺς ἐλαφροὺς ἱππεῖς:

— Τί διάβολο, κύριοι, μὴ πυροβολῇτε.
Εἰμπορεῖ νὰ φονεύσητε φίλους...

Εἶτα πρὸς τὸν Δελαμόλ.

— Διὰ τῶν δένδρων δὲν σκοπεύουν
καλὰ. Θὰ πυροβολήσουν καὶ δὲν θὰ μᾶς
ἐπιτύχουν.

— Ἀδύνατον, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Δὲν
δυνάμεθα νὰ λάβωμεν μετ' ἡμῶν τὸν ἵπ-
πον τῆς Μαργαρίτας καὶ τὰς δύο ἡμιόλους.
Ὁ ἵππος καὶ αἱ ἡμιόνοι θὰ τὴν ἐκθέσωσιν,
ἐνῶ διὰ τῶν ἀπαντήσεών μου θὰ ἀπομχ-

κρύνω πᾶσαν ὑποψίαν. Φύγε, φίλε μου,
φύγε!

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Κοκονὰς ὑψώσας τὸ
ξίφος αὐτοῦ γυμνόν. παραδιδόμεθα.

Οἱ ἱππεῖς κατεδίβασαν τὰ πυροβό-
λα των.

— Ἀλλὰ διατί συλλαμβανόμεθα;

— Ἐρωτήσατε τὸν βασιλέα τῆς Να-
βάρρας.

— Ποῖον εἶναι τὸ ἔγκλημά μας;

— Θὰ σᾶς τὸ εἰπῇ ὁ κύριος Ἀλανσών.

Ὁ Κοκονὰς καὶ ὁ Δελαμόλ προσεῖδον
ἀλλήλους. Τὸ ὄνομα τοῦ ἐχθροῦ των προ-
φερόμενον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν
ἦτο λίαν ἐνθαρρυντικόν.

Καὶ ὁμῶς οὐδεὶς αὐτῶν ἀντέστη. Ὁ Κοκονᾶς προσκληθεὶς ἀφίππευσεν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης παρατηρήσεως. Εἶτα οἱ δύο φίλοι ἐν μέσῳ τῶν ἵππῶν ἔλαβον τὴν εἰς τὴν σκιάδα Φραγκίσκου τοῦ Α' ἄγουσαν.

— Ἐπεθύμεις νὰ ἰδῇς τὴν σκιάδα τοῦ Φραγκίσκου, εἶπεν ὁ Κοκονᾶς εἰς τὸν Δελαμὸλ, διακρίνας διὰ τῶν δένδρων τοὺς τοίχους γοτθικῆς οἰκοδομῆς. Ἐ! καθὼς φαίνεται θὰ τὴν ἰδῇς.

Ὁ Δελαμὸλ οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Κοκονᾶς.

Παρὰ τὴν θελκτικὴν ἐκείνην σκιάδα, τὴν οἰκοδομηθεῖσαν ἐπὶ τῶν χρόνων Λουδοβίκου τοῦ IB', καὶ ἦτις ἐκαλεῖτο Σκιάς Φραγκίσκου τοῦ Α', διότι οὗτος ἐξέλεγεν αὐτὴν πάντοτε ὡς τόπον συνεντευξέως διὰ τὸ κυνήγιόν του, ἦτο καλύβη τις ἐκτισμένη διὰ τοὺς ὑπηρετάς καὶ ἦτις ἐχάανετο, οὕτως εἶπεῖν, ὅπισθεν τῶν πυροβόλων, τῶν λογῶν καὶ τῶν ἀπαστραπτόντων ξιφῶν, ἄτινα τὴν περιεκύκλουν.

Ἐν τῇ καλύβῃ ἐκείνῃ ὠδηγήθησαν οἱ δύο αἰχμαλῶται.

Ἦδη ἄς διηγηθῶμεν τί συνέβη.

Οἱ διαμαρτυρούμενοι εὐπατρίδαι εἶχον συνέλθει κατὰ τὴν συμφωνίαν ἐν τῇ σκιάδι Φραγκίσκου τοῦ Α', ἥς ὡς γνωστὸν ὁ Δεμουὶ εἶχε προμηθευθῇ τὴν κλεῖδα.

Κύριοι τοῦ δάσους, ὡς τοὐλάχιστον ἐπίστευον, εἶχον θέσει τῇδε κάκεισε φρουροὺς τινάς, οὓς οἱ ἐλαφροὶ ἵππεῖς, ἀντικαταστήσαντες τὰς λευκάς τῶν ταινίας δι' ἐρυθρῶν, ἐξηπάτησαν καὶ συνέλαβον ἄνευ ἀντιστάσεως. Τὸ στρατήγημα τοῦτο ὠφέιλετο εἰς τὸν εὐφυᾶ ζῆλον τοῦ κυρίου Νανσύ.

Οἱ ἐλαφροὶ ἵππεῖς εἶχον ἐξακολουθήσει τὰς ἐρεῦνας τῶν περικυκλώσαντες τὴν σκιάδα. Ἀλλ' ὁ Δεμουὶ, ὅστις ὡς εἶπομεν, περιέμενε τὸν βασιλέα εἰς τὴν ἄκραν τῆς δεινδροστοιχίας τῶν Ἰωρ, εἶδε τοὺς φέροντας τὰς ἐρυθρὰς ταύτας ταινίας βυλίζοντας μὲ βήματα λύκων. Ὑποπτευθεὶς ἀμέσως, ἀπεσφύρηθ' εἰς τινὰ γωνίαν, ὅπως μὴ ἀνακαλυφθῇ, καὶ ἐκεῖθεν παρατήρησεν ὅτι ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνθρώπινος κύκλος συνεστέλλετο, ἐξερευνῶν τὸ δάσος καὶ περικυκλῶν τὸν τόπον τῆς συνεντευξέως.

Ταῦτοχρόνως δὲ εἰς τὸ βάθος τῆς κυρίως δεινδροστοιχίας εἶδε λευκὰ λοφία καὶ λάμποντα τὰ πυροβόλα τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς.

Ἐπὶ τέλους ἀνεγνώρισεν αὐτὸν τὸν βασιλέα Κάρολον, ἐνῶ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους διέκρινεν ἐρχόμενον τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

Τότε ἐκίνησε σταυροειδῶς πῖλον του, ὅπερ ἦτο τὸ συμφωνηθὲν σημεῖον ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας.

Τὸ σημεῖον τοῦτο ἰδὼν ὁ Ἑρρίκος ἔστρεψε τὸν ἵππον του καὶ ἐγένετο ἄφηντος.

Εὐθὺς δ' ὁ Δεμουὶ βυθίσας τοὺς δύο αὐτοῦ περρινιστήρας εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου του ἔφυγεν ὡς ἀστραπὴ, φεύγων δὲ εἰδοποίησε περὶ τῆς ἀποτυχίας, ὡς εἶδμεν, τὸν Δελαμὸλ καὶ τὸν Κοκονᾶς.

Ὁ βασιλεὺς ὅστις εἶχε παρατηρήσει

τὴν ἀπομακρύνειν τοῦ Ἑρρίκου καὶ τῆς Μαργαρίτας, ἐπορεύετο συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀλανσῶν, ὅπως ἰδῇ αὐτοὺς ἐξερχομένους τῆς καλύβης, ὅπου εἶχε διατάξει νὰ κλείσωσι πάντας ὅσους ἤθελον εὐρεῖν οὐ μόνον ἐν τῇ σκιάδι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ δάσει.

Ὁ Ἀλανσῶν πεποιθὼς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς σκευωρίας, ἐκάλλαξε παρὰ τὸν βασιλέα, οὗ τὴν δυστροπίαν ἐπηύξανον οἱ δριμύεις πόνοι οὓς ἠσθάνετο. Δις ἡ τρίς παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ. Ἀπαξ δὲ ἔμμεσεν ἄχρις αἵματος.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ βασιλεὺς φθὰς εἰς τὴν καλύβην. Ἀς τελειώσωμεν. Βιάζομαι νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Λουβρόν. Ἐκβάλλετε αὐτοὺς τοὺς ἀλιτηρίους ἀπὸ τὴν τρύπαν των. Σήμερον εἶναι τοῦ Ἁγίου Βλασίου, ὁ ὁποῖος εἶναι πρῶτος ἐξ ἀδελφῶν τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ Βασιλέως, τὸ σμήνος ἐκεῖνο τῶν λογῶν καὶ τῶν πυροβόλων ἐτέθη εἰς κίνησιν. Ἐξηνάγκασαν δὲ τοὺς ἐν τῷ δάσει καὶ τῇ σκιάδι συλληφθέντας Οὐγονόττους νὰ ἐξέλθωσιν, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ἐκ τῆς καλύβης.

Ἀλλ' οὕτε ὁ Ἑρρίκος, οὕτε ἡ Μαργαρίτα, οὕτε ὁ Δεμουὶ ἐφάνησαν.

— Ἐ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ποῦ εἶναι ὁ Ἑρρίκος; ποῦ εἶναι ἡ Μαργώ; Μοῦ εἶχες ὑποσχεθῇ αὐτοὺς, Ἀλανσῶν, καί, κέρκτα τοῦ Σατανᾶ! πρέπει νὰ μοῦ τοὺς εὐρου.

— Τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασιλίσσαν τῆς Ναβάρρας οὐδὲ κἂν τοὺς εἶδομεν, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Νανσύ.

— Ἰδοὺ αὐτοί, εἶπεν ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ.

Καὶ πράγματι ἐκ τῆς ἄκρας δεινδροστοιχίας ἀγούσης εἰς τὸν ποταμὸν ἐφάνησαν ἐρχόμενοι ὁ Ἑρρίκος καὶ ἡ Μαργαρίτα ἤρεμο ὥσανεὶ οὐδὲν συνέβαινε. Κρατοῦντες τοὺς ἱέρακας τῶν εἰς τὰς χεῖρας ἐβάδιζον ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον τόσῳ ἐρωτικῶς, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἵπποι τῶν καλπάζοντες ἐφαίνοντο ὅτι ἐθώπευον ἀλλήλους διὰ τῶν μυκτήρων.

Τότε ὁ Ἀλανσῶν μανιώδης διέταξε νὰ ἐρευνήσωσι τὰ πέριξ, καὶ τότε εὐρόντες συνέλαβον τὸν Δελαμὸλ καὶ τὸν Κοκονᾶς.

Καὶ οὗτοι ἐπίσης εἰσῆλθον ἐν τῷ κύκλῳ, ὃν ἀπετέλουν οἱ σωματοφύλακες, ἀδελφικῶς χειροκροτούμενοι. Ἐπειδὴ ὁμῶς καὶ δὲν ἦσαν βασιλεῖς δὲν εἶχον τὴν στάσιν τοῦ Ἑρρίκου καὶ τῆς Μαργαρίτας. Ὁ Δελαμὸλ ἦτο λίαν ὠχρὸς, καὶ ὁ Κοκονᾶς λίαν ἐρυθρὸς.

ΝΒ'

Αἱ ἀνακρίσεις

Τὸ θέαμα, ὅπερ εἶδον οἱ νέοι εἰσελθόντες ἐν τῷ κύκλῳ, ἦτο ἐξ ἐκείνων ἄτινα μένουσιν, διὰ παντὸς ἐντετυπωμένα εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἰδόντος αὐτά.

Κάρολος ὁ Θ', ὡς εἶπομεν, εἶχεν ἐπιθεωρήσει πάντας τοὺς συλληφθέντας ἐξερχομένους τῆς καλύβης. Περιέμενε δὲ μετ' ἀνυπομονησίας, ἐπίσης καὶ ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν, νὰ ἰδῇ ἐξερχόμενον τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

Ἠπατήθησαν ἀμφότεροι.

Ἀλλὰ δὲν ἤρκει τοῦτο. Ἐπρεπε νὰ μάθωσι τί ἔγειναν.

Ὡς ἐκ τούτου, ὅτε εἰς τὴν ἄκραν τῆς δεινδροστοιχίας εἶδον φανέντας τοὺς δύο συζύγους, ὁ μὲν Ἀλανσῶν ὠχρίσεν, ὁ δὲ Κάρολος ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του ἀνακουφισμένην, διότι ἐνστιγματωδῶς ἐπεθύμει ὅσα ἔπραξεν, ἀνγκασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, νὰ ἐπιβαρύνωσι τοῦτον.

— Θὰ ἐκφύγῃ ἀκόμη! ἐπιθύρσειν ὁ Φραγκίσκος ὠχρίσας.

Τότε ὁ βασιλεὺς κατελήφθη ὑπὸ τόσῳ δριμύων πόνων εἰς τὰ ἐντόσθια, ὥστε ἀφίσας τοὺς χαλινούς ἤρπασε τὰς λαγόννας αὐτοῦ διὰ τῶν δύο χειρῶν του καὶ ἐβάλεν ὀξείας κραυγὰς ὡς παράφρων.

Ὁ Ἑρρίκος ἔσπευσε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν βασιλέα, ἀλλ' ἄχρις οὐ διανύσῃ τὰ διακόσια βήματα, ἅτινα τὸν ἐχώριζον ἀπ' αὐτοῦ, ὁ Κάρολος συνῆλθε.

— Πόθεν ἔρχεσθε, κύριοι; εἶπεν ὁ βασιλεὺς διὰ φωνῆς αὐστηρᾶς, ἥτις συνεκίνησε τὴν Μαργαρίταν.

— Ἀλλ'... ἀπὸ τὸ κυνήγιον, ἀδελφέ μου.

— Τὸ κυνήγιον ἦτο εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὄχι εἰς τὰ δάση.

— Ὁ ἱεράξ μου παρεφέρθη διώκων ἕνα φασιανόν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμείναμεν ὀπίσω διὰ νὰ ἰδῶμεν τὸν ἐρωδιόν.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ φασιανός;

— Ἰδοὺ αὐτός. Ὡραῖος! δὲν ἔχει οὕτω;

Καὶ ὁ Ἑρρίκος, δι' ὕψους πλήρους ἀθρότητος, παρουσίασεν εἰς τὸν Κάρολον τὸ μεγαλοπρεπὲς πτηνόν.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Κάρολος, καὶ διατί ἀφοῦ συνελάβετε τὸν φασιανόν νὰ μὴ μέφθασετε;

— Διότι εἶχε πετάξει πρὸς τὸ ἄλσος, βασιλεῦ, ὥστε ὅτε κατήλθομεν εἰς τὴν ὄχθην σὰς εἶδομεν εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας λεύγης ἀφ' ἡμῶν νὰ ἀνέρχεσθε πρὸς τὸ δάσος. Τότε ἐκαλπάζαμεν ὅπως σὰς φθάσωμεν, διότι ἀποτελοῦντες μέρος τῆς συνοδίας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, δὲν ἠθέλομεν νὰ στερηθῶμεν τὴν διασκέδασιν τοῦ κυνηγίου.

— Καὶ πάντες οὗτοι οἱ εὐπατρίδαι εἶχον προσκληθῇ ἐπίσης εἰς τὸ κυνήγιον; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Ποῖοι εὐπατρίδαι; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος στρέψας περὶ αὐτὸν ἐρωτηματικὸν βλέμμα.

— Ἐ! οἱ Οὐγονόττοι σου, σατανᾶ! εἶπεν ὁ Κάρολος, τοὺς ὁποίους βεβζίως δὲν προσεκάλεσα ἐγώ.

— Οὐδ' ἐγώ, βασιλεῦ! Ἀλλ' ἴσως ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ὁ Ἀλανσῶν! καὶ πῶς τοῦτο; ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος.

— Ἐγώ! εἶπεν ὁ δούξ.

— Ἐ! ναι, ἀδελφέ μου, ἐπανελάβην ὁ Ἑρρίκος. Δὲν ἀνηγγεῖλατε χθὲς ὅτι εἰσθε βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας; Λοιπόν, οἱ Οὐγονόττοι, οἱ ὁποῖοι σὰς εἶχον ζητήσαι διὰ βασιλέα των, ἦλθον νὰ εὐχαριστήσωσιν ὑμᾶς μὲν διότι ἐδέχθητε τὸ στέμμα, τὸν βασιλέα δὲ διότι τὸ ἐδωκε. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, κύριοι;

— Ναι, ναι, ἀνέκραξαν εἰκοσι φωναί. Ζήτω ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν! Ζήτω ὁ βασιλεὺς Κάρολος!

— Δὲν εἶμαι βασιλεὺς τῶν Οὐγονόπτων, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ὠχρίων ἐκ τῆς ὀργῆς. Ῥίψας δὲ κρύφιον βλέμμα πρὸς τὸν Κάρολον, προσέθετο. Καὶ ἐλπίζω ὅτι οὐδέποτε θὰ γείνω.

— Ἀδιάφορον! εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἀλλ' εἰσεύρεις, Ἐρρίκε, ὅτι εὐρίσκω ταῦτα πάντα παράδοξα;

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας εὐσταθῶς, θὰ ἔλεγε τις, ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ! ὅτι ὑφίσταμαι ἀνάγκησιν.

— Καὶ ἂν σοὶ ἔλεγον ὅτι σὲ ἀνακρίνω, τί θὰ ἔλεγες;

— Ὅτι εἶμαι καὶ ἐγὼ βασιλεὺς ὡς ὑμεῖς, εἶπεν ἀξιοπρεπῶς ὁ Ἐρρίκος, διότι οὐχὶ τὸ στέμμα, ἀλλ' ἡ γέννησις κάμνει τὸν βασιλέα, καὶ ὅτι θὰ ἀπαντήσω προθύμως εἰς τὸν ἀδελφόν μου, εἰς τὸν φίλον μου, οὐδέποτε ὅμως εἰς τὸν δικαστήν μου.

— Καὶ ὅμως ἤθελα νὰ εἰσεύρω, ἐπιθύρῃσεν ὁ Κάρολος, τί πρέπει νὰ πιστεύσω καὶ ἐγὼ μίαν φορὰν εἰς τὴν ζωὴν μου.

— Ἄς φέρωσι τὸν κύριον Δεμουῦ, εἶπεν ὁ Ἀλανσὼν, καὶ θὰ μάθετε. Ὁ Δεμουῦ πρέπει νὰ συνελθῇ.

Ὁ Ἐρρίκος κατελήφθη ἐπὶ στιγμὴν ὑπὸ ἀνησυχίας, καὶ ἀντήλλαξεν ἐκφραστικώτατον βλέμμα μετὰ τῆς Μαργαρίτας. Ἀλλ' ἡ ἀνησυχία αὐτῇ ὑπῆρξεν ἀκαριαία.

Οὐδεὶς ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ βασιλέως.

— Ὁ κύριος Δεμουῦ δὲν εἶναι μετὰ τῶν αἰχμαλώτων, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Νανσύ. Τινὲς τῶν ἀνδρῶν μου πιστεύουσιν ὅτι τὸν εἶδον, οὐδεὶς ὅμως εἶναι βέβαιος περὶ τούτου.

Ὁ Ἀλανσὼν ἐπιθύρῃσε βλασφημῶν.

— Ἐ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, δεικνύουσα τὸν Δελαμόλ καὶ τὸν Κοκονά, οἵτινες εἶχον ἀκούσει πάντας τοὺς ἐκεῖ ἀνταλλαχθέντας λόγους καὶ ἐπὶ τῆς νοημοσύνης τῶν ὁποίων ἡδύνατο νὰ βασιθεῖ. Ἰδού, βασιλεῦ, δύο εὐπατρίδαι τοῦ κυρίου Ἀλανσὼν, ἐρωτήσατέ τους καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσωσι.

Ὁ δούξ ἡσθάνθη τὸ κτύπημα.

— Διέταξεν εἶπεν, νὰ τοὺς συλλάβωσιν, ὅπως ἀποδείξω ὅτι δὲν ἀνήκουσιν εἰς ἐμέ.

Ὁ βασιλεὺς παρετήρησε τοὺς δύο φίλους καὶ ἀνεσκήρτησεν ἀναγνωρίσας τὸν Δελαμόλ.

— ὦ! εἶπε πάλιν αὐτὸς ὁ Προβηγγιανός!

Ὁ Κοκονὰς ὑπεκλίθη ἐπιχαρίτως.

— Τί ἐκάμνετε, ὅταν σὰς συνέλαβον; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Βασιλεῦ, συνδιελεγόμεθα περὶ πολέμου καὶ ἔρωτος.

— Ἐφιπποὶ! ὠπλισμένοι ἄχρις ὀδόντων! Ἐτοιμοὶ πρὸς φυγὴν.

— Ὅχι, βασιλεῦ. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν ἔχει καλὰς πληροφορίες. Εἴμεθα κκτακεκλιμένοι ὑπὸ τὴν σκιὰν μιᾶς φηγού... sub tegmine fagi.

— Ἀ! εἰσθε κατακεκλιμένοι ὑπὸ τὴν σκιὰν μιᾶς φηγού;

— Καὶ ἡδυνάμεθα μάλιστα νὰ φύγωμεν, ἂν ἐνομίζομεν ὅτι εἴχομεν τὴν ἀτυ-

χίαν νὰ ὑποπέσωμεν εἰς τὴν ὀργὴν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος Ἄς ἴδωμεν, κύριοι, σὰς ὀρκίζω εἰς τὴν στρατιωτικὴν σας τιμὴν, εἶπεν ὁ Κοκονὰς στραφεὶς πρὸς τοὺς ἱππεῖς, πιστεύετε ὅτι ἂν ἠθέλομεν ἡδυνάμεθα νὰ δραπετεύσωμεν;

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, εἶπεν ὁ ἀποσπασματάρχης, ὅτι αὐτοὶ οἱ κύριοι οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον κίνημα ἔκαμαν ὅπως φύγωσι.

— Διότι οἱ ἵπποι τῶν ἡτο μακράν, εἶπεν ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσὼν.

— Ζητῶ ταπεινῶς συγγνώμην παρὰ τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος, εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Ἀλλ' ἐγὼ εἶχον τὸν ἰδικόν μου μετὰ τῶν σκελῶν μου, καὶ ὁ κόμης Λεράκ Δελαμόλ ἐκράτει τὸν ἰδικόν του ἀπὸ τῶν χαλινῶν.

— Εἶναι ἀληθές, κύριοι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἀληθές, βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ ἀποσπασματάρχης. Ὁ κύριος Κοκονὰς μάλιστα μόλις μὰς εἶδεν ἀφίππευσεν.

Ὁ Κοκονὰς ἐμόρφασεν εἰδὸς τι μειδία- ματος σημαῖνον: Βλέπετε βασιλεῦ!

— Ἀλλ' οἱ ἵπποι αὐτοὶ οἱ ἀδέσποτοι, ἀλλ' αὐταὶ αἱ ἡμίονοι, ἀλλ' αὐτὰ τὰ κιβώτια τὰ ὁποῖα ἔφερον; ἠρώτησεν ὁ Ἀλανσὼν.

— Καὶ τί! εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Εἴμεθα ὑπηρεταὶ ἡμεῖς τῶν σταύλων; Ζητήσατε τὸν ἱπποκόμον ὅστις τὰς ἐφύλαττε.

— Δὲν εὐρέθη ἱπποκόμος, εἶπεν ὁ δούξ μαρινώδης.

— Τότε, θὰ ἐφοβήθη καὶ ἔφυγε. Δὲν δύναται τις ν' ἀπαιτήσῃ ὅπως εἰς χυδαῖος ἔχει τὴν ἀταραξίαν ἐνὸς εὐπατρίδου.

— Πάντοτε τὸ αὐτὸ σύστημα! εἶπεν ὁ Ἀλανσὼν τρίζων τοὺς ὀδόντας. Εὐτυχῶς, βασιλεῦ, ἐπρόλαβεν εἰπὼν εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ὅτι αὐτοὶ οἱ κύριοι ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν δὲν εἶναι πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

— Ἐγὼ! εἶπεν ὁ Κοκονὰς ἔχω τὴν ἀτυχίαν νὰ μὴ ἀνήκω πλέον εἰς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα;...

— Ἐ! κύριε. Τὸ γνωρίζετε κάλλιον παντὸς ἄλλου, διότι σεῖς μοῦ ὑπεβάλετε τὴν παραίτησίν σας δι' ἐπιστολῆς ἀρκετὰ αὐθάδους, τὴν ὁποίαν δόξα τῷ Θεῷ! ἐφύλαξα, καὶ κατ' εὐτυχίαν ἔχω ἐδῶ.

— ὦ! εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Ἠλπίζον ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης μοὶ ἐσυγχώρησεν ἐπιστολὴν γραφεῖσαν ἐν τῇ πρώτῃ ὁρμῇ δυσαρρεσκείας. Εἶχον μάθει ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἠθέλησεν ἐν τινὶ τῶν διαδρόμων τοῦ Λούβρου νὰ πνίξῃ τὸν φίλον μου Δελαμόλ...

— Τί λέγει; εἶπεν ὁ βασιλεὺς διακόψας.

— Ἐπίστευσα ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἦτο μόνη, ἐξηκολούθησεν ἀφελῶς ὁ Κοκονὰς. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔμαθον ὅτι τρεῖς ἄλλοι...

— Σιωπῇ! εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἐπληρο- φορήθημεν ἀρκετὰ. Ἐρρίκε! προσέθετο στραφεὶς πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας. Μοῦ δίδεις τὸν λόγον σου ὅτι δὲν θὰ φύγῃς;

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει τὸν λόγον μου, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος

— Ἐπίστρεψον εἰς Παρισίους μετὰ τοῦ κυρίου Νανσύ καὶ μείνε ὑπὸ κράτησιν εἰς τὰ δώματά σου. Ὑμεῖς δέ, κύριοι, ἐξηκολούθησε στραφεὶς πρὸς τοὺς δύο εὐπατρίδας, παραδόσατε τὰ ξίφη σας.

Ὁ Δελαμόλ παρετήρησε τὴν Μαργαρίταν, ἥτις ἐμειδίασεν. Ἀμέσως δὲ παρέδωκε τὸ ξίφος του εἰς τὸν λοχαγόν, ὅστις ἦτο πλησίον.

Ὁ Κοκονὰς ἔπραξε τὸ αὐτό.

— Εὗρον τὸν κύριον Δεμουῦ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὅχι, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Νανσύ. Ἡ δὲν ἦτο ἐν τῷ δάσει, ἡ ἐδραπέτευσε.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ἄς ἐπιστρέψωμεν. Ῥιγῶ καὶ ἔχω σκοτοδινιάσεις.

— Ὡς ἐκ τῆς ὀργῆς ἀναμφιδόλως, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Ἰσως. Οἱ ὀφθαλμοί μου θολοῦνται αἰφνιδίως. Ποῦ εἶναι οἱ αἰχμαῶντοι; Δὲν βλέπω πλέον. Εἶναι ἤδη νύξ; Ἄ! ἔλεος! Φλέγομαι!... Βοήθειαν! βοήθειαν!

Καὶ ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς, καταλιπὼν τοὺς χαλινούς του ἵππου του, ἐξέτεινε τὰς χεῖρας καὶ ἔπεσεν ὀπίσω, στηριχθεὶς ὑπὸ τῶν αὐλικῶν του, ταραχθέντων διὰ τὴν νέαν ταύτην προσβολήν.

Ὁ Φραγκίσκος μένων κατὰ μέρος, ἀπέμασσε τὸν ἰδρώτα τοῦ μετώπου του, διότι μόνος αὐτὸς ἐγνώριζε τί ἐβασάνιζε τὸν ἀδελφόν του.

Ἀφ' ἐτέρου καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, φρουρούμενος ὑπὸ τοῦ Νανσύ, παρετήρει ἐκθαμβὸς τὰ συμβαίνοντα.

— Ἐ! ἐπιθύρῃσε διὰ τῆς θαυμασίας ἐκείνης ἐμπνεύσεως, ἥτις κατὰ τινὰς στιγμὰς ἐνέπνεεν αὐτόν, ποῖος εἰσεύρει ἂν μοῦ ἦναι εὐτύχημα ἢ κατὰ τὴν φυγὴν σύλληψίς μου;

Παρετήρησε τὴν Μαργώ, ἥς τὰ μεγάλα ὄμματα, μετ' ἐκπλήξεως ἐβλεπον, ὅτε μὲν τὸν βασιλέα, ὅτε δὲ αὐτόν.

Τὴν φορὰν ταύτην, ὁ βασιλεὺς εἶχε μείνει ἀναίσθητος. Ἐθεσαν αὐτόν ἐπὶ φορείου καὶ τὸν ἐκάλυψαν διὰ τοῦ μανδύου ἐνὸς τῶν ἱππέων, εἴτα ἡ συνοδία ἐπανελάθεν ἡσυχῶς τὴν εἰς Παρισίους πορείαν της, ὅθεν τὴν πρώτῃν εἶχον ἀναχωρήσει φαιδροὶ συνωμόται καὶ φαιδρότερος βασιλεὺς, καὶ ὅπου ἐπανερχόντο βασιλεὺς ἡμιθανὴς καὶ ἀντάρται αἰχμαῶντοι.

Ἡ Μαργαρίτα, ἥτις ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ἀπολέσει τὴν ἐλευθερίαν της οὐδὲ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός της, ἐποίησε τελευταῖον τι σημεῖον συνεννοήσεως πρὸς τὸν σύζυγόν της, εἴτα διήλθε τόσῳ πλησίον τοῦ Δελαμόλ, ὥστε οὗτος ἡδυνήθη ν' ἀκούσῃ τὰς ἐπομένους δύο ἐλληνικάς λέξεις:

— Μὴ φοβοῦ.

— Τί εἶπεν; ἠρώτησεν ὁ Κοκονὰς.

— Εἶπε νὰ μὴ φοβοῦμαι, ἀπήντησεν ὁ Δελαμόλ.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον, ἐπιθύρῃσεν ὁ Κοκονὰς. Τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν εἴμεθα καλὰ. Ὅσakis ἤκουσα νὰ μοῦ ἀπτείνωσι τὰς λέξεις ταύτας ὅπως μὲ ἐνθαρρύνωσιν, ἐδέχθην αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ

σφαίραν εἰς τὸ σῶμα, ἢ πληγὴν ξίφους, ἢ καὶ ἀγγεῖον ἀνθέον κατὰ κεφαλῆς. Μὴ φοβῆσαι, εἴτε ἐβραϊστί, εἴτε ἑλληνιστί, εἴτε λατινιστί, εἴτε γαλλιστί λεχθῇ σημαίνει δι' ἐμέ: *Πρόσεχε!*

— Ἐμπρός, κύριοι, εἶπεν ὁ ἀποσπασματάρχης.

— Καὶ ἂν δὲν ἦναι ἀδιακρισία, κύριε, ποῦ μᾶς ὁδηγεῖτε; ἠρώτησεν ὁ Κοκονάς.

— Εἰς Βιγνένας, πιστεύω, εἶπεν ὁ ἀποσπασματάρχης.

— Ἐπεθύμουν νὰ ὑπάγω ἄλλου, εἶπεν ὁ Κοκονάς. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, δὲν πηγαίνει κανεὶς πάντοτε ὅπου θέλει.

Ἐν τούτοις ὁ βασιλεὺς εἶχε συνέλθει ἀπὸ τῆς λιποθυμίας του, καὶ ἀναλάβει ὀλίγας δυνάμεις.

Φθάς εἰς Ναντέρρην, ἐζήτησε νὰ ἱππεύῃ, ἀλλὰ δὲν ἄφισαν αὐτόν.

— Εἰδοποιήσατε τὸν Ἀμβρόσιον Παρέ, εἶπεν ὁ Κάρολος φθάσας εἰς τὸ Λουβρον.

Κατελθὼν δὲ τοῦ φορείου, ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ταβάννη, καὶ ἐκλείσθη εἰς τὰ δώματά του, ἀπαγορεύσας εἰς τοὺς ἄλλους νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι.

Πάντες εἶχον παρατηρήσει ὅτι ἦτο λίαν σύννομος, καθ' ὁδὸν ἐσκέπτετο πολὺ, πρὸς οὐδένα ὁμιλῶν, καὶ οὔτε περὶ τῆς συνωμοσίας, οὔτε περὶ τῶν συνωμοστῶν ἀσχολούμενος. Προδήλως ἡσχαλεῖτο μόνον περὶ τῆς ἀσθενείας του.

Ἀσθένεια τόσῳ αἰφνιδία, τόσῳ παράδοξος, τόσῳ ὀξεῖα, καὶ ἤς τινὰ τῶν συμπτωμάτων ὁμοιάζον πρὸς τὰ παρατηρηθέντα κατὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀδελφοῦ του Φραγκίσκου τοῦ Β', ὀλίγῳ τι πρὸ τοῦ θανάτου του, ἐνέβαλον αὐτὸν εἰς ἀνησυχίαν.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀπαγόρευσις τῆς εἰς τὰ δώματά του εἰσόδου εἰς πάντας, πλὴν τοῦ Ἀμβρόσιου Παρέ, οὐδένα ἐξέπληξεν. Πάντες δ' ἐγίνωσκον ὅτι ὁ βασιλεὺς ἦτο κατὰ βάθος μισάνθρωπος.

Ὁ Κάρολος, εἰσελθὼν εἰς τὸν κοιτῶνά του, ἐκάθησεν ἐπὶ τινος μακροῦ σκίμποδος, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων, καὶ σκεφθεὶς ὅτι ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ ἠδύνατο νὰ μὴ εὐρεθῇ ἀμέσως καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ βραδύνῃ, ἠθέλησε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν καιρόν.

Ὅθεν ἔκρουσε τὰς χεῖρας. Εἰς τῶν φρουρῶν εἰσῆλθεν ἀμέσως.

— Εἰδοποιήσατε τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας ὅτι θέλω νὰ τῷ ὁμιλήσω, εἶπεν ὁ Κάρολος.

Ὁ φρουρὸς ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθε.

Ὁ Κάρολος ἀνέστρεψε τὴν κεφαλὴν. Φοβερὸν βάρος κατὰ τὸν ἐγκέφαλον μάλιστα τῷ ἐπέτρεπε νὰ συνδέσῃ τὰς ιδέας του, εἶδος δὲ αἱματοχρόου νέφους ἐκυμάτιζε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Τὸ στόμα του ἦτο ξηρόν, καὶ εἶχεν ἤδη κενώσει ὀλόκληρον φιάλην ὕδατος, χωρὶς νὰ πρᾶνῃ τὴν δίψαν του.

Εἶχε βυθισθῇ εἰς εἶδος τι χυνώσεως, ὅτε ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος ἠνεώχθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας. Ὁ Νανσύ ὅστις ἡκολούθει αὐτὸν ἔμεινεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας περιέμεινεν νὰ κλεισθῇ ὀπισθὲν τοῦ ἡ θύρα. Εἶτα προχωρήσας εἶπε:

— Βασιλεῦ, μὲ ἐζητήσατε. Ἴδου ἐγώ.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεσκήρτησεν ἀκούσας τὴν φωνὴν ταύτην καὶ ἐξέτεινε μηχανικῶς τὴν χεῖρα.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, μείνας ἀκίνητος, λησμονεῖτε ὅτι δὲν εἰμαι πλέον ὁ ἀδελφός τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ἀλλ' ὁ αἰχμαλώτός της;

— Ἀ! ἂ! εἶπεν ὁ Κάρολος. Εἶναι ἀληθές, τὸ εἶχον λησμονήσει. Εὐχαριστῶ, διότι μοῦ τὸ ἐνθυμήσατε. Τώρα ἐνθυμοῦμαι ὅτι μοῦ ὑπεσχέθητε μάλιστα, ὅταν ἤθελε μείναμεν μόνον, νὰ μοῦ ἀπαντήσετε εἰλικρινῶς.

— Καὶ εἰμαι ἔτοιμος νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ἐρωτήσατε, βασιλεῦ.

— Τί ὑπάρχει ἀληθὲς ἐν τῇ κατηγορίᾳ τοῦ Ἀλανσῶν; Ἀς ἴδωμεν, ἀπαντήσατε, Ἑρρίκε.

— Τὸ ἡμῖς μόνον. Ὁ Ἀλανσῶν ἤθελε νὰ φύγῃ καὶ ἐγὼ νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

— Καὶ διατί ἠθέλετε νὰ τὸν ἀκολουθήσετε; Εἰσθε δυσηρεστημένοι κατ' ἐμοῦ, Ἑρρίκε;

— Ὁχι, βασιλεῦ. Ἀπεναντίας. Μόνον χάριτας χρεωστῶ εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα. Καὶ ὁ Θεὸς ὁ ἀναγινώσκων ἐν ταῖς καρδίαις βλέπει ὅποιαν ἀγάπην τρέφω πρὸς τὸν ἀδελφόν μου καὶ τὸν βασιλέα μου.

— Νομίζω, εἶπεν ὁ Κάρολος, ὅτι δὲν εἶναι φυσικὸν νὰ φεύγῃ τις ὅσους ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀγαπᾷ.

— Καὶ ὡς ἐκ τούτου, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, δὲν ἔφρουγον τοὺς ἀγαπῶντάς με, ἀλλὰ τοὺς μισοῦντάς με. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοὶ ἐπιτρέπει νὰ τῇ ὁμιλήσω ἐλευθέρως;

— Ὁμιλήσατε.

— Οἱ μισοῦντές με, βασιλεῦ, εἶναι ὁ διούξ τοῦ Ἀλανσῶν καὶ ἡ βασιλομήτωρ.

— Περὶ τοῦ Ἀλανσῶν δὲν λέγω ὅχι ἀλλ' ἡ βασιλομήτωρ ἀπεναντίας σὰς περιποιεῖται πολὺ, εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο δυσπιστῶ πρὸς αὐτήν. Καὶ δὲν μετενόησα διότι δυσπιστῶ.

— Πρὸς αὐτήν;

— Ἡ πρὸς τοὺς περιστοιχιζόντας αὐτήν. Δὲν ἀγνοεῖτε, βασιλεῦ, ὅτι τὸ δυστύχημα τῶν βασιλέων εἶναι ὅτι ἐνίοτε ὑπηρετοῦνται πολὺ καλῶς.

— Ἐξηγήθητε, διότι ὑπεσχέθητε οὐδὲν νὰ μοὶ ἀποκρύψετε.

— Καὶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης βλέπει ὅτι ἐκτελῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου.

— Ἐξακολουθήσατε.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μὲ ἀγαπᾷ;

— Δηλαδὴ σὰς ἡγάπων πρὸ τῆς προσοίας σας, Ἑρρικέττο.

— Ὑποθέσατε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε ἀκόμη.

— Ἔστω!

— Ἄν μὲ ἀγαπᾶτε, θὰ ἐπιθυμῆτε βεβαίως νὰ ζήσω, δὲν ἔχει οὕτω;

— Θὰ ἀπηλπίζομην ἂν σοὶ ἐπήρχετο κακόν.

— Λοιπὸν, βασιλεῦ, δις ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐκινδύνευσεν νὰ περιέλθῃ εἰς ἀπελπισίαν.

— Πῶς τοῦτο;

— Ναί, δις ἡ Πρόνοια μόνη μοὶ ἔσωσε τὴν ζωὴν. Εἶναι δὲ ἀληθές ὅτι τὴν δευτέραν φορὰν ἡ Πρόνοια ἔλαβε τὴν μορφήν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Καὶ τὴν πρώτην;

— Ἐλαβε τὴν μορφήν ἀνδρός, ὅστις θὰ ἐξεπλησσετο βεβαίως ἂν ἔβλεπεν ἑαυτὸν συγγεόμενον πρὸς αὐτήν, τοῦ Ρενέ. Ναί, βασιλεῦ. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μὲ ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ σιδήρου...

Ὁ Κάρολος συνωφρυνθῇ, ἐνθυμηθεὶς τὴν νύκτα, καθ' ἣν ἔφερε τὸν Ἑρρίκον εἰς τὴν ὁδὸν *Barres*.

— Καὶ ὁ Ρενέ;

— Ὁ Ρενέ μὲ ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ δηλητηρίου.

— Διάβολε! Λοιπὸν ἔχεις τύχην, Ἑρρικέττο, εἶπεν ὁ βασιλεὺς προσπαθῆσας νὰ μειδιάσῃ, ἀλλὰ συσπᾶσας μόνον τὰ χεῖλη ἐκ τοῦ πόνου. Διάβολε! καὶ ὅμως δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ ἔργον του.

— Δύο θαύματα μὲ ἔσωσαν, βασιλεῦ. Ἡ μετάνοια τοῦ Φλωρεντινοῦ καὶ ἡ ἀγαθότης τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Ἀλλὰ, τὸ ὁμολογῶ. Φοβοῦμαι μὴ ὁ Θεὸς βαρυνθῇ νὰ κάμνῃ θαύματα καὶ ἠθέλησεν νὰ φύγῃ, ἐνθυμηθεὶς τὸ ῥητόν: «Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει».

— Διατί δὲν μοὶ εἶπες αὐτὰ πρότερον, Ἑρρίκε;

— Ἄν σὰς ἔλεγον ταῦτα χθές, θὰ κατηγόρουσαν.

— Ἐνῶ σήμερον;

— Σήμερον διαφέρει. Μὲ κατηγοροῦσι καὶ ὑπερασπίζομαι.

— Εἰσαι βέβαιος περὶ τῆς πρώτης ἀποπειράς, Ἑρρικέττο;

— Ὅσον καὶ περὶ τῆς δευτέρας.

— Καὶ ἀπεπειράθησαν νὰ σὲ δηλητηριάσωσι;

— Ναί.

— Μὲ τί;

— Μὲ φύραμα.

— Καὶ πῶς δηλητηριάζουν μὲ τὸ φύραμα;

— ὦ, βασιλεῦ! Ἐρωτήσατε τὸν Ρενέ. Δηλητηριάζουσι κάλλιστα μὲ τὰ χειρόκτια.

Ὁ Κάρολος συνέσπασε τὰς ὀφρὺς, ἀλλὰ βαθμηδὸν τὸ πρόσωπόν του ἐφαιδρύνθη.

— Ναί, εἶπεν οἰονεὶ ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν.

Ὑπάρχει ἐν τῇ φύσει τῶν δημιουργημάτων νὰ φεύγῃ τὸν θάνατον. Διατί λοιπὸν ἡ νοημοσύνη νὰ μὴ πράξῃ ὅ,τι καὶ τὸ ἐνστικτον;

— Λοιπὸν, βασιλεῦ, ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἶναι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν εἰλικρινείαν μου; Πιστεύει ὅτι οὐδὲν τῇ ἀπέκρουσα;

— Ναί, Ἑρρικέττο. Ναί, καὶ εἶσαι ἀξιόλογος νέος. Ἀλλὰ, πιστεύεις ὅτι οἱ ἐχθροὶ σου δὲν ἀπέκαμον καὶ ὅτι νέος ἀποπειράς θὰ τολμήσωσι κατὰ σοῦ;

— Βασιλεῦ, καθ' ἐκάστην θαυμάζω ὅτι εἰμαι ζωντανός.

— Εἰξεύρουν ὅτι σὲ ἀγαπᾷ, Ἑρρικέττο,

καὶ δι' αὐτὸ θέλουν τὸν θάνατόν σου. Ἄλλ' ἔσο ἡσυχος. Θὰ τιμωρηθῶσι διὰ τὴν κακὴν των θέλησιν. Ἐν τούτοις, εἰσαι ἐλεύθερος.

— Ἐλεύθερος νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς Πα-
ρισίους ;

— Ὅχι, διότι εἰξεύρεις ὅτι δὲν δύνα-
μαι νὰ ζήσω χωρὶς ἐσέ. Χίλιοι διάβολοι !
Πρέπει νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ ἓνα νὰ μὲ ἀγαπᾷ.

— Τότε, βασιλεῦ. Ἄν ἡ Ὑμετέρα Με-
γαλειότης ἐπιθυμῇ νὰ μὲ κρατήσῃ παρ'
αὐτῇ, ἃς εὐαρεστηθῇ νὰ μοὶ κάμῃ μίαν
χάριν.

— Ποίαν ;

— Νὰ μὴ μὲ κρατήσῃ ὡς φίλον, ἀλλ'
ὡς αἰχμάλωτον.

— Πῶς, αἰχμάλωτον ;

— Ναί· ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν
βλέπει ὅτι κινδυνεύω ἕνεκα τῆς πρὸς με
ἀγάπης τῆς ;

— Καὶ προτιμᾷς τὸ μῖσός μου ;

— Μῖσος πλαστόν, βασιλεῦ. Τὸ μῖσος
αὐτὸ θὰ μὲ σώσῃ. Ἐνόσω πιστεύουν ὅτι
εἰμαι ὑπὸ δυσμένειαν, δὲν θὰ ἐπιθυμοῦν
τόσφ ἀπλήστως τὸν θάνατόν μου.

— Ἐρρικέττο, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ἀ-
γνοῶ τί ἐπιθυμῇς, ἀγνοῶ τί προτίθειςαι,
ἀλλὰ ἂν αἱ ἐπιθυμίαι σου δὲν ἐκπληρω-
θῶσιν, ἂν δὲν ἐπιτύχῃς τὸν σκοπὸν σου,
πολὺ θὰ ἐκπλαγῶ.

— Δύναμαι λοιπὸν νὰ βασισθῶ ἐπὶ τῆς
αὐστηρότητος τοῦ βασιλείως ;

— Ναί.

— Τότε εἰμαι ἡσυχος... Ἦδη τί δια-
τάττει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ;

— Ἐπιστρέψε εἰς τὰ δώματά σου, Ἐρ-
ρικέττο. Ἐγὼ πάσχω, θὰ ἴδω τοὺς σκύ-
λους μου καὶ θὰ κατακλιθῶ.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ἡ Ὑμε-
τέρα Μεγαλειότης ὤφειλε νὰ προσκαλέσῃ
ιατρόν. Ἡ ἀδιαθεσία τῆς δυνατὸν νὰ ᾖται
σπουδαιότερα ἢ ὅσον νομίζει.

— Εἰδοποίησα τὸν Παρὲ.

— Τότε ἀπομακρύνομαι ἡσυχος.

— Εἰς τὴν ψυχὴν μου, εἶπεν ὁ βασι-
λεὺς, πιστεύω ὅτι σὺ μόνον μὲ ἀγαπᾷς
ἀληθῶς.

— Εἶναι ἡ γνώμη σας, βασιλεῦ ;

— Λόγος εὐπατριδίου.

— Τότε, συστήσατέ με εἰς τὸν κύριον
Νανσύ, ὡς ἀνθρώπον εἰς τὸν ὅποιον ἡ
ὀργή σας μάλιστα θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ζήσῃ ἓνα
μῆνα. Τοῦτο εἶναι τὸ μόνον μέσον ὅπως
δύναμαι νὰ σᾶς ἀγαπῶ ἐπὶ μακρόν.

— Κύριε Νανσύ ! ἔκραξεν ὁ Κάρολος.

Ὁ λοχαγὸς τῶν φρουρῶν εἰσῆλθεν.

— Σᾶς παραδίδω τὸν μεγαλῆτερον ἑ-
νοχον τοῦ βασιλείου. Ἡ κεφαλὴ σας μοὶ
ἐγγυᾶται περὶ αὐτοῦ.

Καὶ ὁ Ἐρρίκος ἔντρομος ἠκολούθησε
τὸν κύριον Νανσύ.

ΝΤΙ'

ΑΚΤΑΙΩΝ

Ὁ Κάρολος μείνας μόνος ἤρξατο θαυ-
μάζων, διότι δὲν εἶδεν ἓνα τῶν δύο πιστῶν
του. Οἱ δύο αὐτοῦ πιστοὶ ἦσαν ἡ τροφὸς
του Μαρδαλινῇ καὶ ὁ θηρευτικὸς του
κύων Ἀκταίων.

— Ἡ τροφὸς θὰ ὑπῆγε νὰ προσευχθῇ
εἰς τὴν οἰκίαν Οὐγονόττου τινὸς ἐκ τῶν
γνωρίμων τῆς, καὶ ὁ Ἀκταίων μνησικαχεῖ
ἔτι, διότι σήμερον τὴν πρωΐαν τὸν ἐμαστί-
γωσα.

Καὶ ὁ Κάρολος λαβὼν κηρίον μετέβη
εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς τροφῆς του. Ἡ ἀ-
γαθὴ γυνὴ δὲν ἦτο ἐκεῖ. Μία τῶν θυρῶν
τοῦ κοιτῶνος αὐτοῦ ἔφερεν ὡς εἴπομεν
ἄλλοτε εἰς τὴν ὀπλοθήκην. Ὁ Κάρολος
ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν ἐκείνην. Ἀλλ'
αἴφνης προσεβλήθη ὑπὸ μιᾶς τῶν κρίσεων
ἐκείνων, ἃς εἶχεν ἤδη ὑποστῇ, καὶ αἰτίνες
ἐπῆρχοντο τόσφ αἰφνιδίως. Ὁ βασιλεὺς
ἔπασχεν ὥσανεὶ συνέστρεφον τὰ ἐντόσθια
του διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου. Ἀσβε-
στος δίψα τὸν ἐδασάνιζε. Ἰδὼν ἀγγεῖον
πλήρες γάλακτος ἐπὶ τινος τραπέζης, ἔ-
λαβεν αὐτὸ καὶ τὸ ἔπιεν ἀπνευστί. Τοῦτο
ἀνεκούφισεν αὐτὸν μικρόν.

Τότε ἀναλαβὼν τὸ κηρίον, ὅπερ εἶχε
θέσει ἐπὶ τινος ἐπίπλου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν
ὀπλοθήκην.

Πρὸς μεγίστην αὐτοῦ ἐκπληξιν, ὁ Ἀ-
κταίων δὲν ἦλθεν εἰς ὑπάντησίν του. Τὸν
εἶχον κλεισμένον ; Τότε θὰ ἤκουε τὸν κύ-
ριόν του ἐπιστρέψαντα ἐκ τοῦ κυνηγίου
καὶ θὰ ὠρύετο.

Ὁ Κάρολος ἐκάλεσεν, ἐσύριζεν. Οὐδεὶς
ἐφάνη.

Ἐπροχώρησε τέσσαρα βήματα καὶ τότε
διέκρινε ἀδρανῇ τινὰ ὄγκον ἐν τινὶ γωνίᾳ
ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

— Ἐδῶ ! Ἀκταίων, ἐδῶ ! εἶπεν ὁ Κά-
ρολος.

Καὶ ἐσύριζεν αὖθις.

Ὁ κύων δὲν ἐκινήθη.

Ὁ Κάρολος δραμὼν ἔθετο ἐπ' αὐτοῦ
τὴν χεῖρα. Τὸ πτωχὸν ζῶον ἦτο νεκρόν.
Ἀπὸ τῶν συνεσπασμένων ἐκ τοῦ πόνου
χειλέων του, εἶχον ἐκρέυσει σταγόνες τινὲς
χολῆς ἀναμειγμέναι μετ' ἀφρώδους καὶ
αἱματώδους σιέλου. Ὁ κύων εἶχεν εὗρει
ἐν τῇ ὀπλοθήκῃ σκοῦφόν τινα τοῦ βασι-
λέως καὶ ἠθέλησε ν' ἀποθάνῃ στηρίζων
τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ἐκείνου,
ὅπερ τῷ ὑπερίμνησκε φίλον.

Εἰς τὸ θέαμα τοῦτο, ὁ Κάρολος λη-
σμονήσας τὰς ιδίας αὐτοῦ ἀλγηδόνας κα-
τελήθη ὑπὸ σφοδρᾶς ὀργῆς. Ἠθέλησε νὰ
φωαῖξῃ. Ἀλλ' οἱ βασιλεῖς εἶναι δεσμευ-
μένοι ὑπὸ τοῦ μεγαλείου τῆς θέσεώς των
καὶ δὲν εἶναι ἐλεύθεροι ν' ἀκολουθήσωσι
τὴν πρώτην ὀρμὴν τῆς καρδίας των. Ὁ
Κάρολος ἐσκέφθη ὅτι ὑπῆρχε προδοσία τις
καὶ εἰσῆλθε.

Τότε γονυπετήσας παρετήρησε τὸ πτώ-
μα τοῦ κυνὸς διὰ βλέμματός ἐμπειροτέ-
χνου. Ὁ ὀφθαλμὸς του ἦτο υελώδης, ἡ
γλῶσσά του ἐρυθρὰ καὶ πλήρης φυματίων.
Παραδόξως ἀσθένεια ! ἦτις ἔκαμε τὸν Κά-
ρολον νὰ φρικίσῃ.

Ὁ βασιλεὺς ἐφόρεσεν αὖθις τὰ χειρό-
κτιὰ του καὶ ἀνῆγειρε τὸ πελιδνὸν χεῖλος
τοῦ κυνὸς, ὅπως ἐξετάσῃ τοὺς ὀδόντας.
Εἶδε δὲ μεταξὺ αὐτῶν ὑπόλευκά τινα τε-
μάχια, ἅτινα ἀποσπάσας, παρετήρησεν
ὅτι ἦσαν τεμάχια χάρτου.

Παρὰ τὰ τεμάχια ταῦτα ἡ ἐξοιδήσις

τῶν οὐλῶν ἦτο μεγαλητέρα καὶ τὸ δέρμα
ἦτο φαγωμένον ὡς ὑπὸ χαλκάνθου.

Ὁ Κάρολος παρετήρησε προσεκτικῶς
περὶ αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ τάπητος ἦσαν δύο
ἢ τρία τεμάχια χαρτίου, ὅμοια πρὸς ἐκεῖνα
ἅτινα εἶχεν ἰδεῖ ἐν τῷ στόματι τοῦ κυνὸς.
Ἐπὶ τοῦ μεγαλειτέρου τῶν τεμαχίων ἐ-
κείνων ἐφάνιντο τὰ ἔχνη ξυλογραφίας.

Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τοῦ Καρόλου
ἀνωρθώθησαν. Ἀνεγνώρισε τὴν ξυλογρα-
φίαν, ἣτις παρίστανεν εὐπατριδὴν τινὰ
κυνηγούντα δι' ἱέρακος, καὶ τὴν ὅποιαν
ὁ Ἀκταίων εἶχε σχίσει ἀπὸ τοῦ περὶ θήρας
βιβλίου.

— Ἀ ! εἶπεν ὠχρίασας, τὸ βιβλίον
ἦτο δηλητηριασμένον.

Εἶτα αἴφνης ἀνακαλέσας τὰς ἀνκμνή-
σεις του :

— Χίλιοι διάβολοι ! ἀνέκραξεν. Ἐθῆξα
ἕκαστον φύλλον διὰ τοῦ δακτύλου, καὶ ἔ-
φερα τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸ στόμα ὅπως
τὸν ὑγράνω... Αἱ λιποθυμίαι αὐταί... αἱ
ἀλγηδόνες αὐταί... οἱ ἔμετοί οὗτοι... εἰμαι
νεκρός !

Ὁ Κάρολος ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς
ἀκίνητος ὑπὸ τὸ βάρος τῆς φοικώδους
ταύτης ιδέας. Εἶτα ἐκπέμψας ὑπόκωφον
βρυχηθμὸν ὤρμησεν εἰς τὴν θύραν.

— Τὸν Πενέ ! ἐφώναζε. Τὸν Πενέ, τὸν
Φλωρεντινόν ! Τρέξατε εἰς τὴν γέφυραν
τοῦ Ἀγίου Μιχαὴλ καὶ φέρετέ μοι αὐτὸν
ἀμέσως. Ἐντὸς δέκα λεπτῶν πρέπει νὰ
ᾖται ἐδῶ. Εἰς ὑμῶν ἃς ἱππεύσῃ καὶ ἃς
λάβῃ καὶ ἕτερον ἵππον μαζὺ του, ὅπως
ἐπιστρέψῃ ταχύτερον. Ἄν δὲ ἔλθῃ ὁ Ἀμ-
βρόσιος Παρὲ εἰπέτε αὐτῷ νὰ περιμένῃ.

— Εἰς τῶν φρουρῶν ἔσπευσε νὰ ἐκτε-
λέσῃ τὴν διαταγὴν.

— Ὡ ! ἐφθύρισε ὁ Κάρολος, καὶ ἂν
πρόκειται νὰ βασανίσω ὅλους, θὰ μάθω
παῖος ἔδωκε τὸ βιβλίον αὐτὸ εἰς τὸν Ἐρ-
ρικέττον.

Καὶ τὸ μέτωπον ἔχων καθίδρον, τὰς
χεῖρας συνεσιγμέναις, τὸ στήθος ἀγωνιῶν,
ὁ Κάρολος ἔμεινε παρατηρῶν ἀτενῶς τὸ
πτῶμα τοῦ κυνὸς του.

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ Φλωρεντινὸς ἔ-
κρουσε δειλῶς καὶ οὐχὶ ἀνευ ἀνησυχίας
τὴν θύραν τοῦ βασιλείως. Ὑπάρχουσι συ-
νειδήσεις τινὲς δι' ἃς ὁ κύρηνος οὐδέποτε
εἶναι αἰθρίας.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν ὁ Κάρολος.
Ὁ μυρεψὸς εἰσῆλθεν. Ὁ Κάρολος ἐβά-
δισε πρὸς αὐτὸν ἀπειλητικῶς.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μὲ ἐξή-
τησεν, εἶπεν ὁ Πενέ τρέμων σύσσωμος.

— Εἰσθε ἄριστος χημικός, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Βασιλεῦ....

— Καὶ εἰξεύρετε πάντα ὅσα γνωρίζουσι
καὶ οἱ ἄριστοι τῶν ἱατρῶν ;

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐξογκώνει.

— Ὅχι. Μοὶ τὸ εἶπεν ἡ μήτηρ μου.

Ἄλλως τε, ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σᾶς,
καὶ προτιμῶ νὰ συμβουλευθῶ σᾶς ἢ πάντα
ἄλλον Παρατηρήσατε, ἐξηκολούθησεν ἀ-
ποκαλύψας τὸ πτῶμα τοῦ κυνὸς. Παρα-
τηρήσατε, σᾶς παρακκῶ, τί ἔχει τὸ ζῶον
τοῦτο εἰς τοὺς ὀδόντας του καὶ εἰπέτε μοι
ἀπὸ τί ἀπέθανε.

Ἐνῶ ὁ Ῥενέ, τὸ κηρίον ἔχων εἰς τὴν χεῖρα, ἔκυπτεν ἀχρι τοῦ δαπέδου, ὅπως ὑπακούσῃ εἰς τὸν βασιλέα. ἀποκρύψῃ δὲ καὶ τὴν συγκίνησίν του, ὁ Κάρολος ὀρθίως, τὰ ὄμματα ἔχων προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, περιέμενεν ἀνυπομόνως ν' ἀκούσῃ τὴν λέξιν, ἥτις θὰ ἦτο ἡ ἡ θανατικὴ κατ' αὐτοῦ ἀπόφασις, ἡ ἡ ἐγγύησις τῆς σωτηρίας του.

Ὁ Ῥενέ ἐξήγαγεν εἰδός τι σμύλης ἐκ τοῦ θυλακίου του, ἠνέφξεν αὐτὴν καὶ διὰ τῆς αἰχμῆς ἀπέσπασεν ἀπὸ τῶν ὀδόντων τοῦ κυνὸς τὰ τεμάχια τοῦ χάρτου, ἅτινα ἦσαν προσκεκολλημένα εἰς τὰ οὖλα τοῦ ζώου, καὶ παρετήρησε προσεκτικῶς τὴν τε χολὴν καὶ τὸ αἷμα, ἅτινα ἐξήρχοντο ἀπὸ ἐκάστης πληγῆς.

— Βασιλεῦ, εἶπε τρέμων, ἰδοὺ πολὺ κακὰ συμπτώματα.

Ὁ Κάρολος ἠσθάνθη ῥίγος διατρέχον τὰς φλέβας του καὶ εἰσδύον εἰς τὴν καρδίαν του.

— Ναί, εἶπεν. Ὁ κύων οὗτος ἐδηλητηριάσθη. Δὲν ἔχει οὕτω;

— Τὸ φοβοῦμαι, βασιλεῦ.

— Καὶ διὰ ποίου δηλητηρίου;

— Δι' ὀρνητοῦ, καθὼς ὑποθέτω.

— Δύνασθε νὰ βεβαιωθῇτε ἂν πράγματι ἐδηλητηριάσθη;

— Ἀναμφιβόλως, ἀνοίγων καὶ ἐξετάζων τὸν στόμαχον.

— Ἀνοίξατέ τον. Δὲν θέλω νὰ μοῦ ἀπομείνῃ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία.

— Ἀνάγκη νὰ προσκαλέσωμέν τινα νὰ μὲ βοηθήσῃ.

— Θὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ, εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Ὑμεῖς, βασιλεῦ!

— Ναί, ἐγώ. Καὶ ἂν ἐδηλητηριάσθη, ποῖα συμπτώματα θὰ εὕρωμεν;

— Ἐρυθρότητα καὶ γετοβολίαν ἐν τῷ στομάχῳ.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Κάρολος, εἰς τὸ ἔργον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενου φύλλου).

— Ἐξύπνησες, Γκιουλ-Χανούμ; ἤρωτησε μετ' ἀνησυχίας.

— Δὲν ἐκοιμώμην.... παρεκάλουν τὸν Θεόν.

— Μὲ τὸ κεφάλι χωμένο μέσ' ὅς τῆς μαξιλάρας; τί ὡμορρο ποῦναι νὰ παρακαλῇ κανεὶς τὸν Θεὸ ἔτσι, ἀλήθεια...

— Τί ἔλεγες τώρα πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν Φελικινάζ, παραμάν; Νὰ μὴ ἐτοιμάσῃ τὸ τοῦ χοροῦ ἀντερί μου;

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ πᾶς ἔς τῆς Βαλιδέ-σουλτάνης μὲ στραγγουλισμένο ποδάρι, αἱ;

— Ἐεῦρες πολὺ καλὰ, Ναζίκ, ὅτι δὲν μοῦ πονεῖ τὸ πόδι. Δὲν μὲ εἶδες τώρα πρὸ ὀλίγου πού ἔτρεξα εἰς τὸ σελαμλίκι... εἰ δὲ μὴ, ἤθελες μάθει τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐξαρθρώσεώς μου....

— Ἀδιόφορο, εἶτε καλὰ ἦσαν, εἶτε ὄχι, δὲ ἔμπορεῖς νὰ πᾶς ἐκεῖ, δὲν πρέπει νὰ πᾶς, εἶπε μετ' ἐμφάσεως ἡ τροφὸς Ναζίκ, ἐμβλέπουσα αὐστηρῶς εἰς τὴν δέσποινάν της, ἥτις συνησθάνθη ῥίγος. Ἐχεῖς δὲ δυὸ καλαῖς αἰτίαις γιὰ νὰ δικαιολογηθῇς ἔμπροσθ' ὅς τὴν Ὑψηλότητά της τὴν Βαλιδέ-σουλτάναν. Τὸ στραγγουλισμα πού ἔπαιθες ὅς τὸ Σουλτάν-Ἀχμέτ, καὶ τὸν τρόπον πού πῆρες τώρα πού θέλησαν νὰ σκοτώσουν τὸν πατέρα σου...

— Τί λέγουν περὶ τοῦ Φαῖδ-Βέν; ἠρώτησεν ἡ Γκιουλ-Χανούμ, μὴ τολμῶσα νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν χορόν, νῦν ὅτε ἡ Ναζίκ ἐγίνωσκε τὸ μυστικόν της.

— Ἡ πληγὴ του εἶναι βαρεὶά μὰ δὲν εἶναι γιὰ θάνατον. Σὲ καμμὲν εἰκοσαρὶχ' ἡμέρας ὁ νέος ποιητὴς ἔμπορεῖ νὰ γράψῃ καινούρια τραγούδια... Τί παλληκαράδικη καὶ χρυσὴ καρδιά πῶχει αὐτὸς ὁ Φαῖδ! ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀρμενίς, περιχαρῶς, διότι ἀπετρέπετο ἡ προσοχὴ τῆς Γκιουλ-Χανούμ. τί διαφορά ἀπ' αὐτὸν ὡς τὸν...

Βλέμμα αὐστηρόν της νεάνιδος διέκοψεν ἐπὶ τῶν χειλέων της τὴν σύγκρισιν, ἣν ἤθελε νὰ κάμῃ.

— Ἦτο γραφτό, αὐτὸς ὁ νέος νὰ μᾶς γίνῃ ἄγγελος Κυρίου! ἐξηκολούθησε. Ὅσῃ Προῦσα μᾶς γλύτωσε ἀπ' τὴν μπόρρα, ἐδῶ βάνει τὸ στήθος του γιὰ νὰ λάβῃ τῆς μαχαιριᾶς πού δίνανε τοῦ Ἰζζεδδίν-ἐφέντη...

— Ἐσῶσε τὴν ζωὴν τοῦ πατρός μου καὶ τῷ ὀφείλω αἰώνιον εὐγνωμοσύνην, ἀπεκρίθη ἡ Γκιουλ, ἀποφεύγουσα τὴν ἀνάμνησιν τῆς νυκτός. Ἐκτός τούτου, ἤκουσα τὴν Ἀζιβέ νὰ λέγῃ περὶ τοῦ Φαῖδ-Βέν ὅτι εἶναι φίλος τοῦ Τζελάλ ἐλάμβανον πάντοτε μέρος εἰς ταῖς ἰδίας μπιρμπαντιαῖς... προσέθετο εἰρωνικῶς.

— Ἡ Ἀζιβέ-Χανούμ ζητεῖ νὰ ἴδῃ τὴν Γκιουλ-Χανούμ, ἀνοίγουσα τὴν θύραν καὶ διακόπτουσα πᾶσαν λυπηρὰν ἐξήγησιν μεταξὺ τῆς τροφῆς καὶ τῆς νεάνιδος.

— Ἡ ἐξοδὲλφί μου! εἰπέ της γρήγορα νὰ εἰσέλθῃ! ἀνεφώνησεν ἡ Γκιουλ ἀνεγειρομένη καὶ τρέχουσα εἰς προὑπάντησιν τῆς ἐπισκεπτρίας...

— Ποῖον θαῦμα μοὶ παρέχει τὴν χαρὰν τοῦ νὰ σὲ σφίγῃ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, εἶπεν ἐναγκαλιζομένη τὴν Ἀζιβέ. Πῶς; σοὶ ἐπέτρεψεν ἐπὶ τέλους ὁ Ῥεσὶδ-Μολλάς νὰ ἔλθῃς;

Ἡ εἰδήσις τοῦ δυστυχήματος, τὸ ὅποιον ὀλίγον ἔλειψε νὰ πάθῃ ὁ Σείχ-ουλ-ισλάμ, διεδόθη εἰς τὴν Σταμπούλ ἀστραπηδόν... Μόλις ὁ Ῥεσὶδ-Μολλάς ἔμαθεν αὐτὴν, μ' ἐμήνυσε νὰ ἔλθῃ νὰ σὲ συγχαρῶ ἐκ μέρους του, ἐνῶ αὐτὸς μετὰ τοῦ Τζελάλ ὑπῆγαν εἰς τὸν πατέρα σου ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ...

— Αὐτὸς καὶ ὁ Τζελάλ; τί μοὶ λέγεις; τέλος πάντων ἐφιλιώθησαν;

— Ναί, προσφιλεστάτη μου! καὶ βλέπεις τώρα τὴν λυπημένην ἐκείνην Ἀζιβέ, τὴν εὐτυχιστάτην τῶν μελλονύμφων. Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας νυμφεύομαι τὸν Τζελάλ.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἀνεφώνησεν ἡ

Γκιουλ μετ' ἀληθοῦς χαρᾶς, ἐναγκαλιζομένη ἐκ νέου τὴν ἐξαδέλφην της. Ἦσο ὄντως ἀξία τῆς εὐτυχίας, φυσικὸν λοιπὸν ἦτο νὰ σοὶ ἔλθῃ... Τὸ κατ' ἐμέ, ἐπανέλαβε χαμηλότερον καὶ θλιβερώτερον, ἔλαβον ἤδη τὸ μέρος τῆς χαρᾶς μου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ... δὲν περιμένω ἄλλην χαρὰν...

Ἡ Ναζίκ εἶχεν ἀποχωρήσει κρυφίως διὰ νὰ ἀφήσῃ τὰς νέας μόνας, διότι ἤξευρεν ὅτι ἡ Ἀζιβέ εἶχε νὰ κάμῃ ἐκμυστηρεύσεις, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ παρεμβληθῇ εἰς τὰς νεανικὰς ἐκείνας ἐκχύσεις, αἵτινες τοσοῦτον ἀπέιχον τώρα ἐκ τῆς καρδίας της.

Ἡ Ἀζιβέ ποτὲ δὲν εἶχεν ἀκούσει ἐκ τοῦ στόματος τῆς ἐξαδέλφης της ἄλλο ἢ λόγους εὐθύμους καὶ γνωμικὰ ἐνθαρρυντικά. ἐνόμισε λοιπὸν ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὅτι ἡ εἰδήσις τοῦ προσεχοῦς γάμου τῆς τὴν ἐλύπησεν. Ἡ εὐδαιμονία τῶν ἄλλων δὲν φαίνεται ἐνίοτε ἐπιρρίπτουσα σκιάν ἐπὶ τῆς ἡμετέρας;

Κακῶς ἐκλαβούσα τὸ αἶσθημα, ὅπερ ὑπηγόρευσε τὴν ἀπάντησιν τῆς Γκιουλ-Χανούμ, ἔλαβε μετὰ στοργῆς τὴν χεῖρά της καὶ τῇ εἶπε:

— Καὶ σὺ θὰ γνωρίσῃς τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην, προσφιλὴς μοὶ Γκιουλ! Νὰ ἔχω μελλονύμφον λατρευτόν, δι' ὃν νὰ ὑπερφηανεύομαι, καὶ ὅστις νὰ μοὶ θυσιάσῃ τὰς ἐρωμένες καὶ τὰς ἡδονὰς τῆς νεότητός του! Καὶ ἡ ἰδική σου καρδιά θ' ἀνοίχθῃ μίαν ἡμέραν εἰς τοιοῦτον ἔρωτα καὶ θὰ πάλῃ ὡς ἡ ἰδική μου εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπητοῦ σου. ἐκ μόνου τοῦ ἤχου τῶν βημάτων του θὰ δύνασαι νὰ τὸν γνωρίσῃς, καὶ διὰ νὰ σφίγῃς τὴν χεῖρά του ἐν τῇ σκιά καὶ νὰ αἰσθῇς τὰ χεῖλη του στηριζόμενα ἐπὶ τοῦ μετώπου σου, θὰ περιφρονῇς τὴν ζηλότυπον ἐπίβλεψιν πατρῶν τῶν δούλων σου, καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ πατρός σου!... Ἀλλὰ τί ἔχεις, γλυκυτάτη μου; κλαίεις; Ἄ! ἐννοῶ... μὲ φθονεῖς!

— Ὅχι, Ἀζιβέ, ἀπατάσαι, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ αἰσθανθῶ τὸν ἔρωτα, δὲν ποθῶ μνηστῆρα μέλλοντα ὅσον οὐπὼ νὰ γείνη σύζυγός μου... ἐψήφισεν ἡ Γκιουλ διασταυρούσα ἐν ἀπογνώσει τὰς χεῖρας. Φεῦ! δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ μᾶθω ἐν τῷ περὶ ἔρωτος κεφαλαίῳ· εἰμαι ἐρωτευμένη... Ἄ! σὲ κάμνει τοῦτο νὰ μειδιᾷς, ταλαίπωρός μου Ἀζιβέ, διότι νομίζεις ὅτι ἀγαπῶ γενναῖόν τινα Μουσουλμάνον, ποθοῦντα νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν τοῦ νὰ μὲ νυμφευθῇ... Εἶναι φρικτὸν ἐκεῖνο, ὅπερ θὰ σοὶ εἰπῶ... ἴσως θὰ σὲ κάμῃ νὰ φρίξῃς. Ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἀγαπῶ, δὲν εἶναι ποσὼς ἐλεύθερος, καὶ ἂν ἤθελε νὰ μὲ πάρῃ σύζυγόν του, δὲν θὰ εἶχον ποτὲ τὸ δέκατον τῆς καρδίας καὶ τοῦ ἀνακτόρου του, διότι ἤδη ἔχει γυναῖκα, ἔχει τέκνα...

Ἡ Γκιουλ ἔπαυσε, πνιγομένη ὑπὸ τῶν δακρύων της, καὶ ἔκυψε τὸ πρόσωπόν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Ἀζιβέ, ἥτις τὴν κατεφίλησεν.

— Περιττὸν νὰ μοὶ εἴπῃς τὸ ὄνομά του, εἶπε, τὸ μαντεύω. Ὁ Φαῖδ-Βέν, ὅστις σὲ ἀγαπᾷ ἐμμανῶς, ὡμίλησεν εἰς τὸν Τζελάλ περὶ τοῦ δυστυχικοῦ τούτου ἔρωτος, ὃν ὁ